

עבר זמנו אין לו תשלומין, אפילו הוא קרבן יחיד, הרי הוא דוחה את השבת ואת הטומאה. ומאידך, כל קרבן שאין לו זמן קבוע, אפילו הוא קרבן ציבור, (12) אינו דוחה. (13)

גמרא:

שנינו במשנתנו: קרבן יחיד עושה תמורה, ואין קרבנות הציבור עושין תמורה.

ומלשון זו משמע שכל קרבנות היחיד עושין תמורה. ולכן תמהה הגמרא:

וכי כללא הוא?! והרי עופות, תורים ובני יונה שבאים לחטאת העוף ולעולת העוף, דקרבן יחיד הן, (14) ובכל זאת אין עושה תמורה, כמבואר לעיל [יג א]?

ומתרצינן: כי קתני, מה ששנתה המשנה

אבל, גם בקרבנות ציבור חייבין באחריות נסכייהן משקרב הזבחה, אם קרב הזבחה בזמנו, ולא קרבו נסכיו עמו.

יש בקרבנות הציבור מזה שאין בקרבנות היחיד (7) —

שקרבנות הציבור דוחין את השבת, ואת הטומאה, (8) ואילו קרבנות יחיד אינן דוחין (9) לא את השבת ולא את הטומאה. אלו הן דברי חכמים.

אמר רבי מאיר: איך תאמר שכל קרבנות יחיד אינן דוחין את השבת ואת הטומאה, והלא הביתי כהן גדול, שמקריב אותה כל יום, מחציתה בבוקר ומחציתה בערב, ופר של כהן גדול של יום הכפורים, קרבנות היחיד הן, ובכל זאת דוחין את השבת ואת הטומאה! (10) הרי שאין הטעם לדחיית השבת והטומאה משום שהם קרבנות ציבור, אלא, מפני שזמנן (11) קבוע. והיינו, כל קרבן, שאם

7. גירסת המשנה והשיטה מקובצת.

8. כמבואר במסכת פסחים [פרק ז משנה ד].

9. גירסת המשנה.

10. מנחת חביתי כהן גדול דוחה שבת וטומאה לפי שנאמר בה [ויקרא ז] "מנחה תמיד", ודרשינן [מנחות נ ב]: הרי היא לך כמנחת קרבן תמיד. ובקרבן תמיד נאמר "במועדו" ודרשינן: במועדו — אפילו בשבת ואפילו בטומאה. ופר של יום כפורים נדרש בתורת כהנים [אחרי פרק ו ט] ממה שנאמר [ויקרא טו] "ואת חלב החטאת יקטיר" שדוחה את הטומאה. ועיין בתוספות הרשב"א פסחים [עז א].

11. גירסת המשנה.

12. בגמרא יומא [נ א] מובאת ברייתא: אמר לו רבי יעקב [לתנא קמא של משנתנו]: והלא פר העלם דבר של ציבור ושעירי עבודת כוכבים וחגיגה דקרבן צבור הם — ואין דוחין לא את השבת ולא את הטומאה?

13. מלשון הגמרא יומא [שם] משמע שאין נפקא מינה להלכה בין תנא קמא לרבי מאיר. אלא שנחלקו בהגדרה בלבד. וכן כתב הרמב"ם בפירושו המשנה: והטעם שנתן רבי מאיר הוא טעם אמיתי ושגור ואין חולק על זה. וכן כתב התוס' יום טוב ועיין במהר"י קורקוס [פרק ד מהלכות ביאת מקדש הלכה ט].

14. גירסת השיטה מקובצת.